

Успоредни предупреждения – Първо

Откровението на Исус Христос: разбиране на последното предупреждение към човечеството

Jeff Pippenger

2023-08-08

„Откровението на Исус Христос“ се разкрива на Божия народ, когато „времето е близо“. Последната предупредителна вест за човечеството се дава непосредствено преди края на благодатното време за човека и тази последна вест е представена в няколко пророчески линии в Библията. В Откровение 14 тази последна предупредителна вест е представена чрез трима ангели.

И видях друг ангел, който летеше всред небето и имаше вечното благовестие, за да го проповядва на живеещите по земята, и на всеки народ и племе, език и люде, като казваше със силен глас: Бойте се от Бога и Му въздайте слава, защото настана часът на Неговия съд; и поклонете се на Този, Който е направил небето и земята, морето и водните извори.

И друг ангел последва, като казваше: Падна, падна Вавилон, онзи велик град, защото напои всички народи с виното на яростта на своето блудство.

И трети ангел ги последва, казвайки със силен глас: Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ, и приеме белега му на челото си или на ръката си, той ще пие от виното на Божия гняв, приготвено неразредено в чашата на Неговото негодувание; и ще бъде мъчен с огън и жупел пред светите ангели и пред Агнето. И димът от тяхното мъчение ще се издига до вечни векове; и те нямат покой ни денем, ни нощем — онези, които се покланят на звяра и на неговия образ, и всеки, който приема белега на името му. Тук е търпението на светиите; тук са онези, които пазят Божиите заповеди и вярата Иисусова. Откровение 14:6–12.

В осемнадесета глава на Откровение същата вест възвестява падането на Вавилон.

И след това видях друг ангел да слиза от небето, който имаше голяма власт; и земята се освети от неговата слава. И той извика мощно със силен глас, казвайки: Падна, падна великият Вавилон и стана обиталище на бесове, свърталище на всеки нечист дух и клетка на всяка нечиста и омразна птица. Защото всички народи пиха от виното на яростта на нейното блудство, и земните царе блудстваха с нея, и търговците на земята забогатяха от изобилието на нейния разкош. И чух друг глас от небето да казва: Излезте от нея, люде Мои, за да не участвате в греховете ѝ и да не приемете от язвите ѝ. Защото греховете ѝ стигнаха до небето, и Бог си спомни нейните беззакония. Откровение 18:1–5.

Пророческата линия на историята, или, бихме могли да кажем, последователността от събития, представена чрез ангела, който осветява земята със своята слава в осемнадесета

глава, представлява събитията, които водят до приключването на съда, края на благодатното време и седемте последни язви. Пророческата история, представена в осемнадесета глава, върви „паралелно“ с линията на пророческата история, представена от трите ангела в четиринадесета глава.

„Бог е дал на вестите от Откровение 14 тяхното място в редицата на пророчеството и тяхното дело не трябва да престане до самия край на историята на тази земя. Вестите на първия и втория ангел все още са истина за настоящото време и трябва да вървят успоредно с тази, която следва. Третият ангел прогласява своето предупреждение със силен глас. „След това — каза Йоан — видях друг ангел да слиза от небето, който имаше голяма власт; и земята се освети от неговата слава.“ В това осветяване е съчетана светлината и на трите вести.“ The 1888 Materials, 803, 804.

Трите ангела от четиринадесета глава, летящи посред небето, символизират една световна вест, която завършва с белега на звяра и с приключването на благодатното време. В осемнадесета глава цялата земя се осветява от славата на ангела, чиято вест също завършва с приключването на благодатното време.

Вестта, която е символично представена от трите ангела в четиринадесета глава и която е представена също и от ангела, слизащ в осемнадесета глава, са две илюстрации на една и съща предупредителна вест. В Библията няма нищо излишно, нищо напразно. Фактът, че същата тази вест е посочена повече от веднъж от Йоан, подчертава важността на вестта и илюстрира божествения метод на поучаване, който е библейско правило, наречено „повтаряй и разширявай“. Събирането заедно на две линии от пророческата история разкрива истини, които не биха били разпознати в нито една от двете линии, ако бъдат разглеждани отделно една от друга. Днес, ако доведете в съда двама свидетели на едно и също събитие, за да свидетелстват, те биха могли много лесно да дадат противоположни показания въз основа на своята политическа или социална идеология. Такъв не е случаят с библейските свидетели; те винаги са в съгласие, и ако на вас ви се струва, че не са в съгласие, тогава вие разглеждате нещо неправилно.

Двете илюстрации, които разглеждаме, са същата тази предупредителна вест, която книгата на Малахия представя като завръщането на пророк Илия. И трите вести идват преди приключването на изпитателното време — защото предупредителната вест, съдържаща се и в трите линии на пророчество, не е просто дадена предварително преди приключването на изпитателното време, но самото приключване на изпитателното време е именно отправната точка, предметът, ако щете, на всяка от тези предупредителни вести. Всъщност, ако някаква предупредителна вест е прогласена или илюстрирана от който и да било пророк, тя е същото предупреждение като това в Откровение четиринадесета, осемнадесета глава и Илияновото пророчество на Малахия.

Тези три линии на пророчество лесно могат да бъдат показани като протичащи успоредно една на друга. При това положение съществуват два основни източника на информация в библейското пророчество. Единият е определянето на последователността на събитията, които се разгръщат в края на света. Другият източник на информация е представянето на

дейностите на пророците, свързани с вестта, която очертава бъдещите събития.

Има две правила, които заслужават внимание във връзка с тези идеи. Първото е, че всички пророци говорят за края на света, където приключва благодатното време.

„Всеки от древните пророци говореше по-малко за своето време, отколкото за нашето, така че тяхното пророкуване е в сила за нас. „А всичко това им се случваше за примери; и се написа за поука на нас, върху които са достигнали последните времена.“ 1 Коринтяни 10:11. „На тях им бе открито, че не на себе си, а на нас служеха с това, което сега ви бе възвестено чрез онези, които ви проповядваха благовестието чрез Светия Дух, изпратен от небето; в което неща ангелите желаят да надникнат.“ 1 Петрово 1:12....

„Библията е събрала и свързала заедно своите съкровища за това последно поколение. Всички великите събития и тържествени действия от старозаветната история са се повтаряли и се повтарят в църквата в тези последни дни.“ Selected Messages, book 3, 338, 339.

Всички пророчески вести на Библията са „в сила за нас“, „върху които са дошли последните времена на света“. Това правило, във връзка с друго правило, което определя „нещата“, които Светият Дух е „оформил“, „както при даването на пророчеството, така и“ също „в изобразените събития“, придават сила на твърдението, че пророческите събития в началото на едно пророчество предобразяват и протичат успоредно с пророческите събития в края на всяко дадено пророчество.

„Необходимо е много по-задълбочено изучаване на Божието слово; особено Даниил и Откровението трябва да получат внимание, както никога досега в историята на нашето дело. Може да имаме по-малко да казваме по някои въпроси относно римската власт и папството; но трябва да насочим вниманието към онова, което пророците и апостолите са написали под вдъхновението на Божия Свети Дух. Светият Дух така е оформил нещата — както при даването на пророчеството, така и в изобразените събития, — че да научи, че човешкият деятел трябва да бъде държан вън от погледа, скрит в Христос, и че Господ Бог небесен и Неговият закон трябва да бъдат възвеличавани. Прочетете книгата на Даниил. Припомнете си, точка по точка, историята на царствата, представени там.“ Свидетелства към служителите, 112.

„Светият Дух е устроил нещата така, както в даването на пророчеството, така и в изобразените събития.“ В „даването на пророчеството и в изобразените събития“ „нещата“ са били „така устроени“ от „Светия Дух“, че както „даването на пророчеството“, така и „изобразените събития“ трябва да бъдат признати за вдъхновени и приложени към пророческата илюстрация на края на света.

На Йоан бе дадено пророчеството от Гавриил и му бе заповядано да го напише в книга и да я изпрати до църквите. По онова време той бе преследван от Рим; беше заточен по начин, който би съответствал на онова, което днес в света биха нарекли таен обект за задържане. В тази историческа обстановка Йоан беше толкова изолиран от човечеството, колкото е всеки затворник в залива Гуантанамо.

Йоан посочва, че видението е станало, когато той е богослужил в седмодневната събота, която е Господният ден.

Защото Човешкият Син е Господар и на съботния ден. Матей 12:8.

Докато се покланяше в Духа, той чу зад себе си силен глас.

Аз, Йоан, който съм и ваш брат и съучастник в скръбта, и в царството, и в търпението на Исуса Христа, бях на острова, наречен Патмос, заради Божието слово и заради свидетелството за Исуса Христа. В Господния ден бях в Духа; и чух зад себе си силен глас, като от тръба, който казваше: Аз съм Алфа и Омега, Първият и Последният; и каквото виждаш, напиши в книга и го изпрати до седемте църкви, които са в Азия: до Ефес, и до Смирна, и до Пергам, и до Тиатир, и до Сардис, и до Филадельфия, и до Лаодикия. Откровение 1:9–11.

Йоан, неговото обкръжение и посочените обстоятелства го описват като човек, който е преследван, понеже е поклонник, пазещ седмия ден, съботата, но и като такъв, който е преследван, защото вярва както в Библията, така и в писанията на Елън Уайт, което е „свидетелството Исусово“. Той чува зад себе си силен глас, към който се обръща, за да види, и като прави това, той представлява адвентист от седмия ден в края на света, който чува глас зад себе си да казва: „това е пътят, ходете по него.“

Всички линии на пророчеството са успоредни една на друга в края на света.

„В Откровението се срещат и завършват всички книги на Библията.“ Деяния на апостолите, 585.

Всеки пророк, който чува глас зад себе си, се съгласува с Йоан в илюстрацията за Божия народ в края на света. Йоан чу глас зад себе си, който му даде наставления. Исая също чу глас на наставление.

Затова Господ ще чака, за да ви окаже благодат; и затова ще се възвиси, за да се смили над вас; защото Господ е Бог на правосъдие: блажени са всички, които Го чакат.

Защото народът ще живее в Сион, в Йерусалим; ти няма вече да плачеш; Той ще ти окаже велика милост при гласа на твоя вик; щом го чуе, ще ти отговори. И макар Господ да ви дава хляба на скръбта и водата на утеснението, твоите учители няма вече да бъдат отстранявани в някой ъгъл, а очите ти ще виждат учителите ти; и ушите ти ще чуят слово зад тебе, което казва: Това е пътят, вървете по него, когато се отклонявате надясно и когато се отклонявате наляво. Исая 30:18–21.

Божият остатъчен народ чува глас зад себе си, който му посочва по кой път трябва да върви. След това той трябва да реши дали ще послуша, или няма да послуша. Хората, представени чрез Йоан и Исая, са хората в края на света, които чакат Господа, докато Той се бави, а Исая ни известява, че Той се бави, защото е Бог на съд. От началото на милеритската история през 1798 година до приключването на благодатното време за адвентизма при неделния закон Бог извършва съда в небесното светилище. Обещанието е, че онези, които чакат

Господа през периода на съда, ще бъдат благословени.

Божият народ, който е благословен заради това, че чака, е представен от девиците, които в притчата за десетте девици очакват Младоженеца. И десетте заспаха, а после в полунощ настъпва криза, която разделя спящите девици на две категории. Едната категория бе чула глас зад себе си и се обърна, за да види гласа, който я наставляваше по кой път да продължи, а другата категория отказа да се обърне и да чуе гласа — въпреки факта, че вестта, която преминава през цялата книга Откровение, е: „Който има ухо, нека слуша какво говори Духът към църквите.“

„Притчата за десетте девици от Матей 25 също илюстрира опитността на адвентния народ.“ Великата борба, с. 393.

Йоан представлява адвентния народ, който се обръща към миналото, за да разбере бъдещето. Когато те „чуят слово зад“ себе си, както Йоан, това слово включва и наставлението, дадено в свидетелството на Исаия за това същото събитие. Наставлението на Исаия беше: „Това е пътят, ходете по него, когато се отклонявате надясно и когато се отклонявате наляво.“ Мъдрите девици в Даниил дванадесета разбират умножаването на знанието в края на света, защото бяха „обхождали насам-натам“ в словото, за да разберат животворното знание, което беше разпечатано.

А ти, Данииле, затвори думите и запечатай книгата до времето на края; мнозина ще тичат насам и натам, и знанието ще се умножи. Даниил 12:4.

Пророците, които разглеждаме, представят адвентистите от седмия ден в онази част от историята, когато съдът достига до своя завършек и благодатното време се затваря. Онези, които са представени като мъдрите девици, чуват глас зад себе си, който казва: това е пътят, вървете по него; и Той обещава да ги води по пътеката, когато се отклонят наляво или надясно. „Тичането насам-натам“, което мъдрите девици извършват, когато книгата е разпечатана, е символ на изучаването на Библията. Природата ни показва, че за да тичаш, първо трябва да се научиш да ходиш, а свидетелството на Исаия казва, че ако слушаш гласа зад себе си, Той ще те води в изучаването на Своего Слово, независимо дали се обръщаш към Стария завет (ляво) или към Новия завет (дясно). Отвори Библията и Той ще те води чрез Своя глас. Но за адвентистите от седмия ден в края на света това означава също, че Той ще те води, когато отваряш Библията (ляво) и когато отваряш Духа на пророчеството (дясно).

Пътят, по който да се ходи, става още по-ясно определен, когато се прибави свидетелството на Еремия.

Тъй казва Господ: Застанете по пътищата и вижте, и попитайте за древните пътеки, къде е добрият път, и ходете по него, и ще намерите покой за душите си. Но те рекоха: Няма да ходим по него. Поставих над вас и стражи, казвайки: Послушайте звука на тръбата. Но те рекоха: Няма да послушаме.

Затова слушайте, народи, и узнай, о събрание, какво е между тях. Слушай, о земя: ето, аз ще навлека зло върху този народ, плода на помислите им, защото не послушаха Моите думи, нито Моя закон, а го отхвърлиха. Еремия 6:16–19.

В пасажа има две групи поклонници. Едната група разглежда всички „пътища“ и избира да ходи по „древните пътеки“. Те бяха способни да изберат „добрия път“ измежду всички други възможни „пътища“, защото са онези, които са слушали гласа зад себе си, и този глас им известяваше: „Това е пътят; ходете по него.“ Йоан представлява онези, които чуват гласа отзад — глас от „древните пътеки“.

„Така казва Господ: Застанете по пътищата и погледнете, и попитайте за древните пътеки, къде е добрият път, и ходете по него.“ Йеремя 6:16.

„Нека никой не се стреми да разрушава основите на нашата вяра — основите, които бяха положени в началото на нашето дело чрез молитвено изучаване на Словото и чрез откровение. Върху тези основи ние градим през последните петдесет години. Хората може да предполагат, че са намерили нов път и че могат да положат по-здрава основа от онази, която е била положена. Но това е голяма измама. Защото никой не може да положи друга основа освен положената.“

„В миналото мнозина са се заемали да изграждат нова вяра, да установяват нови принципи. Но колко дълго устояваше тяхното строителство? Скоро се срутуваше, защото не беше основано върху Канарата.

„Не трябваше ли първите ученици да се изправят пред човешките твърдения? Не трябваше ли да слушат лъжливи теории и след това, като направят всичко, да устоят твърдо, казвайки: „Никой не може да положи друга основа освен положената“? 1 Коринтяни 3:11.

„И тъй, ние трябва твърдо да държим началото на нашата увереност до края. Думи на сила са били изпратени от Бога и от Христос към този народ, извеждайки го от света, точка по точка, в ясната светлина на настоящата истина. С устни, докоснати от свят огън, Божиите служители са прогласявали вестта. Божественото слово е положило своя печат върху истинността на прогласената истина.“ Свидетелства, том 8, 296, 297.

Но има и друга група в редицата на Йеремя и тази „общност“, както той я определя, е построила дом, представляващ една нова вяра, и този дом пада, защото не е бил построен върху канарата. Този дом е Църквата на адвентистите от седмия ден, или, както Йоан определя същата тази църква — синагогата на Сатана.

Да откажеш да слушаш означава да отхвърлиш Неговите „думи“ и Неговия „закон“. Поради техния бунт срещу това да се върнат и да ходят по старите пътища, а също и поради отказа им да чуят тръбната вест на стража, Бог ще докара зло върху народа, когото Йеремя определя като „зло събрание“. Начинът, по който Бог постъпва с лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден, е предмет на библейското пророчество. Пророк Осия допринася към характеристиките на „злото събрание“, когато говори за причината, поради която те са отхвърлени.

Моят народ загива поради липса на знание; понеже ти отхвърли знанието, и Аз ще те отхвърля, за да не Ми бъдеш свещеник; тъй като си забравил закона на своя Бог, и Аз ще забравя твоите чада. Осия 4:6.

Те са отхвърлени поради липса на знание, което представлява вест, разпечатана във времето на края. Тук Бог прекратява Своя заветен взаимоотношение със Своя народ в този пасаж, защото ги нарича пряко: „Моят народ!“ Понеже отхвърлиха Христос и забравиха Неговия закон, те няма да бъдат свещеници за Бога. Когато Божият народ влиза в завет с Бога, Той ги прави свещеници и царе. Когато Бог влезе в завет с древния Израил, Той заяви чрез Мойсей:

И така, ако наистина послушате гласа Ми и пазите завета Ми, тогава ще Ми бъдете особено съкровище измежду всички народи; защото цялата земя е Моя. И вие ще Ми бъдете царство от свещеници и свят народ. Това са думите, които да говориш на израилевите синове. Изход 19:5, 6.

Когато Бог встъпи в завет с християнската църква, Той заяви чрез Петър:

Но вие сте избран род, царствено свещенство, свят народ, люде придобити от Бога, за да възвестявате превъзходствата на Онзи, Който ви призова от тъмнината в Своята чудна светлина; вие, които някога не бяхте народ, а сега сте Божий народ; които не бяхте получили милост, а сега сте получили милост. 1 Peter 2:9, 10.

Петър в тези стихове разглежда прехода от древния Израил като Божи избран заветен народ към християнската църква, когато заявява, че „в миналото не бяхте народ, а сега сте Божий народ“. Когато юдеите се разведоха с Бога, Господ влезе в завет с християнската църква. И двата бяха считани за народи от свещеници, докато бяха в брак с Господа.

Да бъдеш отхвърлен като свещеник показва, че някога си бил заветен народ. Адвентистите от седмия ден встъпиха в завет с Господа в началото на адвентната история. Църквата в пустинята излезе от Реформацията, но отхвърли милеритската вест и така се разведе с Бога по време на историята на вестите на първия и втория ангел. Окончателното отделяне настъпи с идването на втория ангел и беше произнесено, че те вече не са дъщеря на Христос, а са станали дъщеря на Вавилон. Непосредствено след това, по време на Среднощния вик, Бог призова Своята нова невеста към заветен брак.

Двете плочи, които бяха символът на завета за древния Израил, бяха двете плочи на Десетте заповеди; а двете плочи за духовния съвременен Израил са двете плочи на Авакум, представени чрез картите от 1843 и 1850 година. Заветният народ, който Вдъхновението многократно е определило като Лаодикия, отхвърли старите пътеки, отказа да слуша гласа зад себе си и затова повтаря заключителната история на древния Израил, като бива избълван от устата на Господа. Защо това се случва на онези, които Той нарича „Моят народ“?

Притчата за десетте девици, която илюстрира опитността на адвентизма, се изпълнява два пъти — веднъж в началото и след това в края на адвентизма. Сестра Уайт учи, че притчата се е изпълнила и ще се изпълни до най-малката подробност, а също и че притчата винаги трябва да се разбира като настояща истина, също както и третият ангел.

„Често ме насочват към притчата за десетте девици, пет от които бяха мъдри, а пет — неразумни. Тази притча се е изпълнила и ще се изпълни до най-малката подробност, защото има особено приложение за настоящото време и, подобно на вестта на третия ангел, се е изпълнила и ще продължи да бъде настояща истина до края на времето.“
Review and Herald, August 19, 1890.

Адвентизмът на милеритите изпълни времето на очакване от притчата между тяхното несбъднато предсказание за 1843 г. и правилното предсказание за 22 октомври 1844 г. Пророческите подробности на тази история са многобройни и важни, но аз просто желая да посоча, че притчата за десетте девици е пряко свързана с третия ангел, както сестра Уайт току-що заяви.

От 1798 година до 22 октомври 1844 година вестта на първия ангел възвестяваше откриването на съда. Точно преди да започне съдът, се изпълни Среднощният вик от притчата за десетте девици. Следователно, когато третият ангел възвести приключването на съда, възвестяването на Среднощния вик отново ще се повтори.

Осъзнаването, че протестантските църкви са отхвърлили Божията вест, като по този начин са станали дъщери на Вавилон, представляваше идването на вестта на втория ангел и началото на времето на забавянето в притчата, която се „изпълняваше до последната буква“. Господ не се завърна през 1843 г.; Той се забави, за да изпита и благослови девиците. Прогласяването на вестта на втория ангел, която определяше протестантските църкви като дъщери на Вавилон, беше призив към онези, които все още се намираха в тези паднали църкви, да излязат и да застанат заедно с милеритите и тяхното разбиране за пророчествата. На лагерното събрание в Ексетър Самюъл Сноу представи доказателствата, необходими, за да се потвърди идването на Господа на 22 октомври 1844 г., и вестта на Среднощния вик премина през страната като приливна вълна. След това третият ангел се яви при Голямото разочарование на 22 октомври 1844 г.

Това беше кратко обобщение на една начална история, в което съм пропуснал много моменти, за да открия няколко пункта, които изглеждат по-уместни за онова, което разглеждаме.

Ще продължим тези разсъждения в следващата статия.